

FOAIE PAROHIALĂ IANUARIE 2025



tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

SACRAMENTUL POCĂINȚEI

Două cerințe de bază pentru acest Sacrament

Pentru existența Sacramentului Spovezii sunt necesare două lucruri care, din punct de vedere omenesc, sunt aproape imposibile. **Mai întâi, trebuie să existe penitentul; apoi, trebuie să existe confesorul (duhovnicul).** Ca să existe penitentul, trebuie să luăm un om plin de mândrie, învăluit într-o tăcere de gheață, care refuză să se despovăreze de vinovăție și să îi spunem astfel: „**Vei veni și vei îngenunchea în fața unui om, care poate nu este mai bun decât tine, și îi vei spune tot ce ascunzi de tine însuși; îi vei spune ceea ce te face să roșești și vei face toate acestea în genunchi**”.

Oricât ar fi de greu să existe un penitent care mărturisește totul având o voință fermă de a-și schimba viața, este încă și mai greu să găsești un confesor. Unde să găsești pe cineva căruia Dumnezeu i-a dat autoritatea de a ierta păcatele? **Cum să instruiști o inimă omenească pentru a vindeca rănilor altor inimi, apoi să-și pecetluiască buzele astfel încât ceea ce a auzit ca reprezentat al lui Dumnezeu să nu fie niciodată dezvăluit oamenilor?**

Numai Dumnezeu îi poate aduce împreună pe aceștia doi, fiindcă, de nu ar fi puterea și milostivirea Sa, am putea spune: „Oamenii sunt prea trufași, nu vor exista niciodată penitenți” și „Oamenii sunt prea

indiscreți, nu vor exista niciodată duhovnici”. Și totuși Sacramentul există! Există penitenți, fiindcă există duhovnici; există penitenți și duhovnici, deoarece Cristos este Dumnezeu, iar „Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare”.

Sacramentul are în vedere păcatele

Când se naște un copil, el este, în general, sănătos, dar, cu trecerea timpului, apar bolile și problemele organice, care chinuie existența omului. Și în plan spiritual, deși la Botez sufletul devine curat și este eliberat de orice păcat, de-a lungul vieții este pătat și capătă boli spirituale. Acestea sunt păcatele. **Dacă un păcat este destul de grav încât să separe sufletul de viața divină, se numește „de moarte” , fiindcă ucide viața lui Cristos din sufletul omului. Dacă răul comis nu distruge viața divină, ci doar o rănește, se cheamă „păcat venial” sau „păcat lesne iertător”.**

Păcatul grav îl înstrăinează pe păcătos de sine însuși, de aproapele său și de Dumnezeu. Cel mai grav este că păcatul distruge viața divină din sufletul omului, iar viața divină din sufletul omului se poate redobândi doar prin Sacramentul Spovezii.

Instituit de Cristos

Sacramentul Pocăinței a fost instituit de Isus Cristos, în forma unei judecăți, pentru iertarea, prin dezlegarea sacramentală, a păcatelor comise după Botez, iertare acordată unei persoane care se căiește și își mărturisește păcatele.

În Vechiul Testament, întâlnim pregătiri ale acestui sacrament, Dumnezeu căutând să îi determine

pe oameni să-și recunoască păcatele înaintea Sa. Pentru a-l determina pe Adam să mărturisească, îl întreabă: **„Nu cumva ai mâncat din pomul oprit?”** (Gen 3, 11). Dumnezeu l-a întrebat pe Cain, cel dintâi ucigaș: **„Unde este fratele tău?”** (Gen 4, 9). Profetul Natan a ascultat mărturisirea Regelui David, după ce acesta a păcătuțit cu Batșeba, și i-a dat o pocăință. Ioan Botezătorul asculta mărturisirea celor care veneau să îl audă predicând. Acestea sunt doar câteva prefigurări ale sacramentului ce avea să fie instituit, fiindcă iertarea a devenit posibilă numai prin meritele Pătimirii lui Cristos.

Nimeni nu pune sub semnul întrebării faptul că Domnul avea puterea de a ierta păcatele: „Ce este mai ușor: să spunے celui paralizat «Păcatele îți sunt iertate» sau a spune «Ridică-te, ia-ți targa și umblă!»? Însă, ca să știți că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele pe pământ – i-a spus celui paralizat – îți spun: ridică-te, ia-ți targa și du-te la casa ta!”. El s-a ridicat și, îndată, luându-și targa, a ieșit în fața tuturor, așa încât toți erau uimiți și-l glorificau pe Dumnezeu, spunând: „Niciodată nu am văzut așa ceva” (Mc 2, 9-12).

Oamenii nu pot ierta păcatele, numai Dumnezeu o poate face, prin intermediul omului. Mai întâi, Isus i-a promis această putere lui Petru, piatra pe care a zidit Biserica, că va consfinți în cer ceea ce Petru decide pe pământ: **„...dacă vei lega ceva pe pământ, va fi legat în ceruri, iar dacă vei dezlega ceva pe pământ, va fi dezlegat în ceruri”** (Mt 16,19). Promisiunea făcută mai întâi lui Petru a fost urmată de alta, făcută Apostolilor. Atunci, Isus le-a



zis: „Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”. Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute”. (In 20, 21-23). Isus spune că a fost trimis de Tatăl, iar acum îi trimite pe Apostoli, dându-le puterea de a ierta sau nu păcatele. Aceste cuvinte implică faptul de „a asculta mărturisiri”, fiindcă, altfel, cum ar ști preoții Bisericii care păcate să ierte și care nu?

Oare de ce a voit Domnul să ne mărturisim păcatele? Nu ar fi fost suficient să ne ascundem fața în batistă, spunându-i Domnului că regretăm? Dacă această metodă nu este eficientă când suntem opriți în trafic de poliția rutieră, de ce ar fi potrivită în relația cu Dumnezeu? A vărsa lacrimi în batistă nu demonstrează căința, fiindcă în acea situație noi suntem propriii judecători. Dintre cei care comit păcate grave, ar mai fi cineva condamnat la închisoare, dacă fiecare ar fi propriul judecător? Ce simplu ar fi pentru ucigași și pentru hoți să scape de justiție doar având

la îndemnă o batistă!

Pentru că păcatul înseamnă mândrie, este necesară umilirea și nu este umilire mai mare decât să-ți dezvălui sufletul în fața unui om ca tine. Această dezvăluire ne vindecă de multe maladii morale.

Adesea, lucrurile dureroase dor mai tare dacă sunt ținute secrete. Abcesul se vindecă atunci când este deschis chirurgical ca să iasă puroiul. La fel se întâmplă și cu un suflet aflat pe cale către Casa Tatălui, atunci când își recunoaște păcatele și caută să primească iertarea; tot omul caută să se despovăreze. Dacă în stomac ajunge o substanță nedigerabilă, acesta o dă afară. Așa și sufletul, caută să se elibereze de ceea ce îl supără, de chinul lăuntric insuportabil.

Mai mult decât atât, **atunci când păcatul este recunoscut și mărturisit, își pierde din putere.** Cel mai bine înțelegem oroarea păcatului dacă îl vedem în relație cu Răstignirea. Dacă un păcat este tănuit, „îngropat”, va ieși la suprafață ulterior sub forma complexelor. Este ca și cum ai strânge cu putere un tub de pastă de

dinți fără să îndepărtezi căpăcelul; în cele din urmă, pasta va ieși pe undeva, nu se știe pe unde. În mod firesc, trebuia să iasă prin partea de sus. Tot astfel, dacă ascundem sau negăm vinovăția, ne punem mintea sub presiune, iar asta dă naștere anormalităților. Vinovăția nu se exteriorizează pe unde ar trebui, adică în sacramentul Spovezii. De exemplu, vinovăția unui criminal iese la iveală prin gestul spălării mâinilor. Însă nu mâinile, ci sufletul lui trebuie spălat.

Spovada în fața unui preot

De ce să mă spovedesc în fața unui preot? Poate că el nu este la fel de evlavios și de desăvârșit precum penitentul. Ar putea fi adevărat. Dar, **deși nu este mai sfânt în persoana sa, el este mai sfânt în puterile sale, deoarece Cristos a dat această putere Bisericii Sale: numai Biserica o revendică și numai Biserica o exercită.** Primarul unui oraș s-ar putea să nu fie la fel de bun precum unii cetățeni, dar el are puterea pe care cetățenii nu o au; prin comparație, la fel trebuie văzută și misiunea preotului.

Mai mult decât atât, **nu preotul este acela care iartă; el este doar un instrument al lui Cristos. Oare poate un om, prin puterea sa, să ierte păcatele? Nu! Poate omul unit cu Dumnezeu să ierte păcatele? Da!** Astfel, prin natura Sa omenească, Isus Cristos Fiul lui Dumnezeu a iertat păcatele. Iar El a dat această putere Bisericii Sale.

Deoarece preotul acționează în numele lui Cristos, el este sub puterea sigiliului Spovezii. **Nici măcar sub amenințarea pedepsei cu moartea, el nu poate**

dezvălui păcatele care i-au fost mărturisite în Sacramentul Spovezii. Preotul, ca persoană, nu a auzit nici un păcat. Păcatele nu fac parte din ceea ce el cunoaște, este Cristos care a auzit păcatul și doar Cristos știe și iartă. **Spovada este secretă, iar preotul nu are voie să vorbească cu o persoană despre păcatele acesteia.** De exemplu, nu-i poate spune unui penitent cu care se întâlnește pe stradă: „Hei, ai înapoiat suta aia de lei pe care ai furat-o?”

Revenind la întrebarea de mai sus: De ce să mă spovedesc unui preot?, găsim un răspuns avizat și în cuvintele Papei Francisc: „Este adevărat că potsă vorbesc cu Domnul și să-i cer iertare, să-l implor. Și Domnul mă va ierta imediat. Dar este important să mă duc să mă mărturisesc, să stau în fața unui preot care-l întruchipează pe Isus, să îngenunchez în fața Bisericii Mame, chemată să împartă milostivirea lui Cristos. Există o obiectivitate în acest gest de îngenunchiere înaintea preotului: devine vehiculul prin care harul ajunge la mine și mă tămăduiește.” Și tot Papa Francisc, adresându-li-se preoților, spunea: „Toți oamenii au nevoie de iertare, adică să se simtă iubiți ca niște copii de către Dumnezeu Tatăl. Cuvintele pe care noi, preoții, le rostim: «te dezleg de păcatele tale» înseamnă și «tu, frate, soră, ești prețios pentru Dumnezeu». Iar acesta este un medicament foarte puternic pentru suflet”.

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor, Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș